

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

MEDITATIE

"Die overwint, zal van de tweede dood niet beschadigd worden."

Openbaringen 2:11b

De christenen in Smyrna hadden het moeilijk. Ze vormden echt een "kruis-gemeente"! Op alle mogelijke wijze werden ze geplaagd, geboycot, vervolgd. Voor degenen die de Heere bleven belijden, openden zich de deuren van de gevangenis.

Dat betekende wel een heel ernstige verzoeking. Aan de gevangenen werd voorgehouden dat zij ogenblikkelijk in vrijheid gesteld zouden worden wanneer ze bereid waren hun geloof af te zweren. Wanneer ze dat weigerden, wachtte hun de marteldood.

De verheerlijkte Christus waarschuwt de gemeente: "Ziet, de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt." Onwillekeurig denken we aan de bisschop van Smyrna: Polycarpus! Misschien was hij wel de engel van de gemeente, in vers 8 bedoeld. Na elke verloochening van zijn Meester te hebben afgewezen, stierf hij op 23 februari 155 de marteldood op de brandstapel.

Als men hem voor de laatste maal nog wil persen om bij de keizer te zweren en Christus te lasteren, dan luidt zijn onsterfelijke antwoord: "Ziet, ik dien Hem nu 86 jaren, en Hij heeft mij nooit kwaad gedaan, hoe zou ik Hem kunnen lasteren?"

En zijn laatste gebed, met stervende lippen uitgesproken, luidde: "Heere, almachtige God, Vader van Uw Zoon Jezus Christus, door Wien wij tot de kennis van U gebracht zijn, ik dank U dat Gij mij op deze dag en op dit uur hebt waardig geacht mij op te nemen in het getal Uwer getuigen en mij deel te geven aan de beker van Christus. Daarom prijs ik U; ik loof U, ik verheerlijk U door de eeuwige Hogepriester Jezus Christus; Uw geliefde Zoon, Denwelke met U en de Heilige Geest de ere zij in der eeuwigheid!

Dan sterft Polycarpus. De **eerste dood!** Maar ze is voor hem in wezen niet anders dan de volkomen afsterfing van de zonde en de doorgang tot het eeuwige leven.

Ja, hij sterft. De **eerste dood!** Lichaam en ziel worden gescheiden. Maar ook de eerste dood heeft haar prikkel voor Polycarpus verloren. En niet alleen voor hem, maar ook voor allen die de Heere in oprechtheid leerden vrezen. Voor allen die de strijd des geloofs leerden strijden, door het geloof verbonden aan Christus Triumfator, de levende Paaskoning, om in Zijn overwinning op alle doods machten te delen. Nee, ze ontkomen niet aan de **eerste dood**. Wie leeft er die de slaap des doods niet eens zal slapen? Wie redt zijn ziel van 't graf?

Maar die eerste dood kan Gods kinderen niet echt kwaad doen. Hoe bang ze er soms ook voor kunnen zijn. En de tweede dood kan hen zelfs niet eens aanraken, laat staan: beschadigen!

De **tweede dood**: dat is het eeuwige straflijden in de hel!

Er is een **eerste** en een **tweede** dood.

De eerste dood treedt in als de ziel afscheid neemt van het lichaam.

De tweede dood komt als God voor eeuwig afscheid neemt van de mens.

De eerste dood betekend dikwijls pijn, vooral als het een marteldood is zoals van Polycarpus.

De tweede dood betekent de smart van de eeuwige duisternis.

Die **tweede dood**, dat is het erge, het verschrikkelijke!

Waarom koestert men doorgaans toch meer vrees voor de eerste dan voor de tweede dood? Omdat men vanwege de geestelijke doodsstaat verblind is, zodat men de dood aanziet voor het leven.

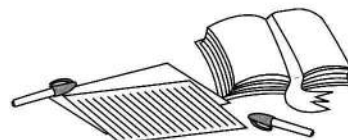
Terwijl leven buiten Christus toch niet anders is dan een gestadige dood!

Hoe komt het dat velen alles doen om hun gezondheid toch maar niet te beschadigen, terwijl de ziel naar alle

kanten wordt beschadigd, bezoedeld en verspeeld? Wat betekent een goede gezondheid, wat betekent een gezond lichaam met..... een ongeredde ziel?

Die overwint, zal van de tweede dood niet beschadigd worden. Die overwint! Dat is de strijder met een hart waarin de liefde Gods is uitgestort. Dat is hij, zij, die zich wel schaamt vanwege eigen ontrouw en afmaking, maar die met Polycarpus van harte instemt: De Heere heeft mij nog nooit kwaad gedaan. Hij is enkel **goed!**

Ds. M. Vlietstra

VAN DE REDACTIE

Inhoud.

In deze aflevering van ons blad hebben we een meditatie geplaatst van ds. M. Vlietstra over Openbaring 2:11b. Ds. M.C. Tanis schrijft verder over het formuliergebed in het avondmaalsformulier. Ds. J.M.J. Kieviet gaat verder in op de reactie van ds. J.H. Velema die verscheen in een vorige aflevering van ons blad.

Ds. P. van Zonneveld schrijft opnieuw "een brief aan ouders." Ds. K. Hoefnagel verzorgt de vragenrubriek. Ds. P. den Butter gaat verder met het schrijven over de Filippenzenbrief. Verder een kort verslag van de bevestiging van kand. C.P. de Boer in Werkendam door ds. J. Westerink en de intrede van ds. C.P. de Boer in Werkendam.

Eveneens een kort verslag van de bevestiging en intrede van ds. J.H. van Dijk te Ameide door ds. M. Vlietstra. Moge de Heere ds. De Boer en ds. Van Dijk tot rijke zegen stellen in de gemeente waar zij nu mogen arbeiden.

Ontmoetingsdag Urk

We willen u opnieuw de datum hiervan doorgeven: **zaterdag 20 september** D.V. in de Chr. Geref. Pniëlkerk, Vlaak 10 op Urk. U komt daar het gemakkelijkste door van af de grote weg de afslag Urk te nemen, verder een paar kilometer richting Urk te rijden en dan bij het bord industriegebied domineesweg rechtsaf te slaan, dan komt u over de burg, dan recht door rijden, dus de weg blijven vervolgen totdat u bij een rotonde komt, daar rechtsaf, dan ziet u ondertussen de kerk al. Wat de sprekers betreft valt het volgende te melden: 's Morgens aanvang half 11 ds. A. van Heteren te Urk en ds. P. Roos van Damwoude.

Pauze van 12 uur tot 14.00 uur.

's Middags aanvang 14.00 uur ds. R. Kok te Sliedrecht Eben-Haëzer en ds. M.A. Kempeneers van Elburg.

Dit blad is een uitgave van de stichting Bewaar het Pand te Meerkerk. Verschijnt eens in de veertien dagen

COMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren en Ds. J.M.J. Kieviet

ADRES VAN DE REDAKTIE:

Kopie voor het volgende nummer van "Bewaar het Pand" zenden naar:

Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, tel. 0527-688978

ADMINISTRATIE:

P.J. Boers, Bergstoep 46C, 2959 AC Streefkerk.

Telefoon: 0184-669116.

Fax: 084-2220131.

Email: pand@solcon.nl

Girek. 70.43.50 t.n.v. Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.

Abonnementsprijs € 7,- per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 6 dollar per jaar.

Advertenties € 0,35 per mm met een kolombreedte van 6 cm.

Bij kontrakt korting.

ISSN nummer: 0166 - 4646

Dit tijdschrift wordt ten behoeve van iedereen die niet op de gebruikelijke manier kan lezen uitgegeven op groot-letter of via de Electronische Postbus. Informatie en opgave: CBB, Christelijk Bibliotheek voor Blinden en Slechtzienden, Postbus 131, 3850 AC Ermelo, tel. 0341-551014.

Evenals andere jaren zal er tussen de middag vers gebakken vis en ook bijvoorbeeld haring te koop zijn bij een viskar opgesteld buiten de kerk.

Ook zal er een boekenstand zijn waar u verantwoorde boeken kunt kopen. We hopen weer vele bekenden (en wellicht ook onbekenden) te ontmoeten. Het Woord Gods staat op onze ontmoetingsdagen centraal. Maar ook de onderlinge ontmoeting en de gesprekken met elkaar mogen niet onvermeld blijven.

Kinderoppas 20 september.

Op de komende Bewaar het Panddag op Urk zal er in ieder geval in de morgensamenkomst gezorgd worden voor een oppas voor de kleine kinderen, die nog niet naar de kerk kunnen. We hopen dat velen van die gelegenheid gebruik zullen maken en in de gelegenheid zijn om de ontmoetingsdag te bezoeken.

Ds. P. van Zonneveld

Ds. P. van Zonneveld is in München geopereerd. De ingreep was groter dan gedacht, maar mag wel geslaagd zijn. Aan het eind van de week waarin de operatie plaatsvond mocht ds. Van Zonneveld met zijn vrouw weer terugkeren naar huis. Dat is reden de Heere te erkennen.

We hopen van harte dat massage van de spieren verdere verbetering mag brengen zodat ds. Van Zonneveld zich weer beter kan bewegen in en rond huis, maar bovenal dat hij nog weer zou mogen voorgaan in de bediening des Woords, wat zijn hartelijk verlangen is. Moge de Heere hem dat schenken.

Chr. Geref. Bezinningskring van het noorden

D.V. Vrijdag 26 september hoopt ds. P.D.J. Buijs van Harderwijk te spreken over "de vreze des Heeren." Plaats: Chr. Geref. kerk te Damwoude. Aanvang 19.45 uur

Chr. Geref. Bezinningskring Veenendaal e.o

D.V. 8 oktober hoopt ds. J.M.J. Kieviet uit Rotterdam te spreken over

"Gebds gestalten" van ds. F. Bakker in de bijzaal van de Chr. Geref. Kerk "Pniël" te Veenendaal, Tuinstraat 133.

Persbericht LCJ

D.V. vrijdag 19 en zaterdag 20 december Kruispuntconferentie over huwelijk en gezinsvorming. Kosten € 35 p.p. Plaats: Austerlitz. Opgave via www.lcj.nl, mail naar kpc@lcj.nl of bel 0184-417828/ 641285.

Persbericht ambtsdragersconferentie

D.V. 4 oktober in de Ichthuskerk in Amersfoort, aanvang 10.00 uur ds. D. Quant "Voor een ambt in de kerk staat men niet meer in de rij." In de middagsamenkomst hoopt de scheidende voorzitter dhr. D. Koole een voordracht te houden over "Ernst en humor in de 45 jaar ambtelijk bezig zijn." Deze samenkomst wordt belegd door het landelijk comité ter voorbereiding van Ouderlingen- en Diakenconferenties der Chr. Geref. Kerken in Nederland.

GBS Toogdag in de Rehoboth- kerk te Barneveld.

D.V. zaterdag 11 oktober.

Aanvang 10.30 uur.

Opening ds. P. Blok, sprekers:

ds. Tj. de Jong en ds. A. van Heteren.

Pauze van 12.30- 14.00 uur.

's Middags sprekers: d. L. Blok en ds. G. Gerritsen. Sluiting ds. A.J. Wijnmaalen.

Verschijningsdatum volgend nr.

Het volgende nummer van ons blad zal D.V. donderdag 25 september verschijnen, dus nu weer gewoon over twee weken. Copy graag binnen de donderdag een week voor de verschijningsdatum. Bij voorbaat hartelijk dank voor uw medewerking.

AvH.

VAN DE ADMINISTRATIE

In de afgelopen periode werd er naast abonnementsgeld, voor euro 423,- aan giften op onze bankrekening bijgeschreven. Hiervoor onze hartelijke dank. Met vriendelijke groeten,

P.J. Boers

PAULUS EN DE FILIPPENZEN- 26

Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezen,

werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; want het is God Die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen (Fil. 2:12,13)
We kwamen de vorige keer niet klaar

met deze bekende en belangrijke woorden uit de brief van Paulus aan de Filippiëzen. Hij geeft de christenen de aansporing mee om hun zaligheid uit te werken en dat te allen tijde te doen en dat te doen met vreze en beven. Dat zijn hele dingen! Geen geringe opdracht. Gaat dat de krachten van een zwak mensenkind, ook al heeft hij van de Heere genade ontvangen, niet verre te boven?

Dat is zeker het geval. Maar de Heere kent de zwakheid en de onmogelijkheden van de Zijnen. En in heel het werk der verlossing blijkt dat Hij op die zwakheden en gebreken ingesteld is. Daarom mag Paulus onder de leiding van Gods Geest ook schrijven over de troostvolle grond bij deze aansporing: Want het is God Die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.

God is aan het werk

Dat wil niet minder zeggen dan dat de aansporing aan de Filippiëzen om de zaligheid te werken ingebed ligt in de verzekering dat God aan het werk is. En dat is echt waar. Paulus spreekt niet in vage termen. Hij gebruikt niet het woordje 'als'. Zo in de zin van: Als u zich maar aan Hem overgeeft en als u maar ernstig genoeg bent enz... dan zal God werken. Nee, de apostel geeft een stellig getuigenis, dat God aan het werk is in allen, bij wie Hij het goede werk begonnen is. In 1:6 heeft hij het ook al gezegd: het werk dat God begonnen is, zal voltooid worden.

En zo is het toch? God doet toch geen half werk? Waar Hij eenmaal begonnen is, daar zal Hij de werken van Zijn handen ook voltooien. En de Heere is begonnen in het leven van de Filippiëzen. Hij heeft getrokken uit de duisternis. Met andere woorden: Hij is aan het werk. Dat werk zal Hij ook voltooien. En als het dan gaat om de opdracht die Paulus hier meegeeft, dan is de troostvolle grond daarvan juist dit voortgaande werk des Heeren. Paulus wijst ook op de omvang van dit werk. God werkt zowel het willen als het werken. Dat werk raakt aller-eerst de wil; dat is het vermogen waarmee de mens zijn keuzes maakt. Op die wil werkt de Heere in, zodat Hij de keus die gemaakt wordt beïnvloedt. En dan is die keus van de wil uiteindelijk het resultaat van Gods werk.

Wordt die gemaakte keus uitgewerkt en omgezet in daden, dan is dat ook

al weer Gods werk. Kan dan gezegd worden van de gelovige dat hij zelf aan het werk is? Ja zeker. Maar tegelijk moet gezegd worden, dat God aan het werk is en dat wel zodanig dat terwijl het werk van de gelovige niet wordt uitgeschakeld, het toch Gods werk is, dat volbracht wordt.

Zo is de Heere bezig Zijn goddelijk voornemen uit te voeren. Vandaar dat Paulus zegt, dat dit alles gebeurt overeenkomstig Gods welbehagen. Of, zoals hij ergens anders zegt, God werkt alle dingen naar de raad van Zijn wil. Het kan dan ook niet anders of dat alles zal moeten uitlopen op de verheerlijking van Gods Naam.

Ieder voelt wel aan dat hier door de apostel grote en belangrijke dingen gezegd worden. We doen er dan ook goed aan hier nog eens wat langer bij stil te staan.

Enerzijds om ervoor bewaard te blijven uit deze woorden van Paulus verkeerde conclusies te trekken.

Anderzijds om uit deze woorden nuttige lering te trekken, met name met het oog op de praktijk der godzaligheid. Het gaat hier dus om de relatie tussen Gods werk en ons werk in het stuk der zaligheid. En - nogmaals zij het gezegd - met 'ons werk' wordt dan niet bedoeld op het werk van elk willekeurig mens, maar heel bepaald het werk van iemand in wie de Heere het goede werk begonnen is.

Gods werk en ons werk zijn gelijktijdig

De opdracht luidt: Werkt uit... De belofte is: Want God werkt in u... Dat ziet dus op gelijktijdigheid. Gods werk houdt niet op als ik werk en mijn werk houdt niet op als God werkt. Wie van het eerste gevoelen is en alle nadruk legt op ons werk, vervalt in activisme. Wie van het tweede gevoelen is en alle nadruk legt op Gods werk vervalt in lijdelijkheid. Maar beide zijn ernstige afwijkingen van de weg die ons in het Woord wordt voorgesteld.

Natuurlijk is het waar dat de christen moet werken. Maar wie dat alleen benadrukt spreekt slechts de helft van de waarheid. Natuurlijk is het ook waar dat we geheel afhankelijk zijn van Gods werk. Maar wie dat alleen benadrukt, spreekt ook maar de halve waarheid. En zo zijn er heel wat mensen, die of naar de ene kant of naar de andere kant dwalen. Soms lijkt de indruk gewettigd, dat juist in onze tijd velen het evenwicht niet meer weten

te vinden. En de vrees komt wel eens op, of uit de wijze waarop deze dingen aan de gemeente worden voorgesteld niet blijkt, dat uit vrees voor de ene eenzijdigheid gevlucht wordt in de andere. Daarom is het zo hard nodig dat we ons houden aan wat Paulus hier zegt.

Gods werk is de grond voor ons werk

Paulus benadrukt de noodzaak van ons werk. Werkt uit... Maar hij geeft tegelijk aan dat de enige grond voor vertrouwen dat dit werk er zal zijn gelegen is in Gods werk.

Zoiets was ook de boodschap die de Heere gaf via de profeet Zacharia aan het uit de ballingschap teruggekeerde volk der Joden. De opdracht was, dat men de verwoeste tempel moest herbouwen. Maar dat lijkt onbegonnen werk. Er is zo geweldig veel te doen. Bovendien ontmoeten ze bij het werk zoveel tegenstand. En ze zijn maar met zo weinigen. Hun krachten zijn zo gering. De conclusie ligt voor de hand: Er komt niets van terecht! Zullen we er dan wel aan gaan beginnen? De Heere laat echter weten, dat ze er wel aan beginnen moeten. Want - en daar ligt de grond - de Heere zal er voor zorgen. Door Mijn Geest zal het geschieden (Zach. 4:6).

Het is net zoiets als met onze ademhaling. Wie ademt er? Dat doet de mens. Hij doet het in verreweg de meeste gevallen zelfs geheel onbewust. Maar toch leert de Bijbel ons, dat onze adem in Gods hand is (Dan. 5:23). Wij ademen, maar de Heere laat ons ademen.

Zo is het ook ten aanzien van het werk der zaligheid. De Heere is bij al de Zijnen het goede werk begonnen. Onwederstandelijk heeft Hij beslag gelegd op de zondaar. Hij deed hem wederom geboren worden. Hij ontdekte aan zonde en schuld. Hij deed roepen om genade. Hij schonk geloof in Gods beloften. Hij deed dat alles door Zijn Geest. En nu gaat Hij met dat werk door. Ja, het is Zijn werk.

Maar bij dat werk schakelt Hij de mens met alles wat hij is, in. Zo belooft Hij het bij voorbeeld in Ezech. 36:27. Daar zegt Hij dat Hij zal maken dat de Zijnen in Zijn wegen zullen wandelen. Hij maakt hen daartoe gewillig. En bekwaam. Hij vernieuwt hen zodanig dat ook zij gaan werken. Ze begeren niet anders dan Zijn wil te doen en Hem na te volgen. En ze bid-

den, in diepe afhankelijkheid: Leer mij naar Uw wil te handelen....

Ons werk is het bewijs van Gods werk

Ik weet dat dit een gevaarlijke bewering is. Een bewering die misbruikt kan worden en metterdaad misbruikt wordt. Een bewering die ook niet altijd waar is. Het hangt er maar van af wie dit zegt en wat ermee bedoeld wordt. Toch durf ik op grond van Paulus' woorden aan de Filippenzen de stelling aan: Ons werk is het bewijs van Gods werk.

Wie waarlijk zijn zaligheid mag uitwerken - wie zoekt te leven overeenkomstig de wil des Heeren en wie de rechten des Heeren op zijn hart gebonden kreeg zodat het zijn begeerte geworden is om de Heere lief te hebben en Hem alleen te behagen - mag in deze dingen de bewijzen zien dat de Heere in hem aan het werk is.

Wat moeten we dan denken van mensen die op dit terrein lui zijn? Die nooit zichzelf aansporen om met deze dingen ernst te maken? Zij zijn niet meer dan natuurlijke mensen, die de Geest niet hebben. Ze hebben geen enkel bewijs dat God in hen werkt. Was dat wel het geval, dan zouden ze

zelf ook werken. Maar zit het dan in ons werken? Vervallen we dan toch weer niet in de valkuil van het activisme, dat al zoveel mensen te pakken heeft? Kunnen we uit allerlei activiteiten die wij doen dan concluderen dat Gods werk in ons is? Is ons werk wel echt altijd het bewijs van de aanwezigheid van Zijn werk?

Nee, er is namelijk heel wat mensenwerk dat alleen maar uit de mens voortkomt. Uit de vrome mens, als u het zo wilt noemen. Uit de godsdienstige mens. En dan is het wel erg gemakkelijk om te concluderen: Dit en dat doe ik, omdat God in mij aan het werk is. Hier loert het gevaar van zelfbedrog. En de duivel maakt daar graag gebruik van.

Waar het echter om gaat is de wortel. Waar komt ons werk vandaan? Is God echt begonnen? En wat is God dan begonnen? Een algemeen werk, of een zaligmakend werk? Dat maakt nogal verschil. Vandaar dat nauwkeurig onderzoek noodzakelijk is. De dingen die Paulus in Fil. 2:12,13 zegt gelden alleen van degenen van wie ook de dingen uit Fil. 1:5-7 gezegd kunnen worden. Daar dienen we dan ook naar te staan.

ds. P. den Butter

Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij en Ik in hem. Joh 6: 55, 56.

Die heilsgenade te kennen en daardoor te leven en er uit te leven leidt tot het gebed tot de Heere. Tot de Vader. Hij is immers de Gever van de Zoon en de Heilige Geest. Nu is de Zoon onmisbaar tot zaligheid, maar niet minder de Heilige Geest. Zodat het gebed is: wil in onze harten door Uw Heilige Geest werken, dat wij ons met waarachtig vertrouwen aan uw Zoon Jezus Christus hoe langer hoe meer overgeven. Welk een verstaan. Er is geen overgave aan Jezus Christus zonder vertrouwen. Waar vertrouwen is, is overgave.

Het zich geheel toebetrouwen aan Hem. Het zich zonder vrees verlaten op Hem. Gelijk Paulus in de vliegende storm beleed: Zijt goedsmoeds mannen, want ik geloof God, dat het also zijn zal gelijkewijs het mij gezegd is. Het zij dat wij leven, hetzij dat wij sterven: wij zijn des Heeren. Maar laten we er op letten wat er in het gebed gezegd wordt. Heere, wil het werken in dit Avondmaal. Vandaag! Het moest de vorige keer en ook nu. Het gehele leven door. Keer op keer. Want onze armoede is groot en veelzijdig. Maar 's Heeren liefde en Zijn goedertierenheid zijn er. Door de Heilige Geest. Wordt gewerkt wat nodig is namelijk het blijven overgeven aan Christus Jezus en het zich sterker verbonden weten aan Hem en het geloof in Zijn werk. Het bewerken is een levenszaak. Hoe wordt ons het opwassen in de Heilige Schrift aangegeven en welk een rijkdom bevat het. Het is ook noodzakelijk, want men is niets en men vermag uit en door zichzelf niets.

De Heilige Geest, gebruikmakend van het Woord des Heeren, leidt steeds tot de overtuiging wie men is en wie men blijft. Echter door diezelfde Geest wordt uit Gods Woord en door de verkondiging ervan verstaan wat te verkrijgen is. Vandaar het gebed tot de Heere om vermeerdering van geloofsvertrouwen met het doel dat onze bezwaarde en verslagen harten gespijzigd en gelaafd worden. Welk een uitdrukking: bezwaarde en verslagen harten. Dit is niet overtrokken, maar voluit Schriftuurlijk. We lezen ervan. Het bezwaard- zijn ziet op de last van de zonde en de verslagenheid op de dreiging van 's Heeren oordeel. Vandaar dat in het licht van 's Heeren heilige eisen het niet waard zijn wordt beleden, maar ook het bedelaar zijn

BELIJDEN EN VRAGEN

Het gebed moet een adres hebben. Eén adres namelijk de Heere. Dit wordt door ons allen toegestemd. Echter dienen we ons bewust te zijn wie de Heere is. Zoals Hij Zich in Zijn Woord heeft geopenbaard. In verband met de viering van het Heilig Avondmaal wordt er ook gebeden. Op de aanspraak moeten we letten. Het spreekt van kennis. Van heilskennis. Bekendgemaakt in het Woord en gekend in het leven.

Hoe treffend is de aanhef. Barmhartige God en Vader. Hierin wordt de Heere bij Zijn teerste Naam genoemd. De Naam, die alle namen overtreft en doorstraalt. Door het gebruik van de VADERNAAM wordt de Heere ook geëerd, gelijk de apostel Paulus belijdt in de Efezenbrief: Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Ook spreekt de aanspraak van de vertrouwelijke omgang met de Heere.

De gehele afhankelijkheid van de Heere en de zekerheid dat geschonken wordt wat ontbreekt en nodig is. Vandaar dat wij lezen: wij bidden U! Op de aanhef volgt smeken. Immers, bidden is smeken.

Wanneer we in de dienst aanwezig zijn moet wat we reeds genoemd hebben niet vreemd zijn. De aanhef en het gebed. Nu wordt direct na de belijdenis voor 's Heeren aangezicht, gewezen op het gebeuren tijdens het Avondmaal, namelijk het oefenen van de heerlijke gedachtenis van de bittere dood van 's Heeren Zoon Jezus Christus. Hoe treffend is deze formulering. Zij getuigt van geestelijke kennis. Welk een werkelijkheid moest Gods lieve Zoon Jezus Christus ondergaan. Hij moest de bittere dood sterven. Maar welk een genade is verworven. Zijn dood leidt tot een heerlijke gedachtenis. Het wordt verstaan en gekend wat de Heere Christus heeft beleden: Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank.

voor de Heere. Er wordt namelijk dringend gebeden om wat de Heere wil geven door Zijn Heilige Geest. Het schenken van de Christus. De gehele Christus. Hij is immers waarachtig God en mens. Het enige hemelse brood. Hij wordt overgegeven door de Heilige Geest in de tekenen en zegelen van brood en wijn. Christus wordt zo al meer en sterker: het leven. Het leven voor nu, morgen en in de toekomst. De onmisbaarheid van Zijn persoon wordt gekend. De rijkdom ervaren. Vandaar dat het belijden is: Jezus Christus Die ons leven is. Hij is de Fontein en de Oorzaak van het geestelijk, eeuwig

leven. Wanneer we nu het eerste deel van het gebed op ons laten inwerken, hebben we stof tot zelfbeproeving en stof tot aansporing om te kennen wat wordt beleden en gevraagd. In onze tijd van redeneren en debatteren, waardoor men zich op de been weet te houden, is het dringend nodig. Want het gevaar is groot, dat we woorden uitspreken waarvan we de zaken niet kennen. En zij die in de zaken van de woorden heil zien, geen recht Bijbels onderwijs ontvangen. Leeft het belijden en vragen onder ons? Een belangrijke vraag, bijzonder voor ambtsdragers.

Ds. M.C. Tanis

DE DRIE STUKKEN EEN REACTIE OP EEN REACTIE (2, SLOT)

Met deze bijdrage in Bewaar het Pand besluit ik mijn antwoord aan ds. J.H. Velema over 'de drie stukken'. De vorige keer nam het luisteren naar met name Caspar Olevianus, de tweede opsteller van de Heidelbergse Catechismus (hierna: HC), een nogal grote plaats in. Ik was daartoe min of meer uitgenodigd door ds. Velema zelf die in zijn reactie had geschreven dat hij ook eigenlijk Olevianus – naast Ursinus – over dit thema wilde horen. We hebben inmiddels geconstateerd dat zij als uit één mond spraken.

Toch ben ik hiermee nog niet op alle opmerkingen van ds. Velema ingegaan. Ik zal dat ook in dit artikel niet doen. Bijna een hele kolom wijdt mijn geachte broeder aan dr. H.F. Kohlbrugge die ons beiden lief is. Persoonlijk wil ik wel erkennen dat geen schrijver voor mij meer betekend heeft dan deze prediker van Gods gerechtigheid. Maar nu merk ik dat ds. Velema op een enkel punt andere conclusies trekt uit zijn geschriften dan ikzelf kennelijk doe.

"De vraag is dus: Hoe leest u Kohlbrugge?", zo luidt de vraag die aan mij wordt gesteld. Het is mijn voornemen deze dringende vraag niet te ontwijken. Niet zozeer in dit artikel. Als het me gegeven wordt, hoop ik in het volgende nummer van Bewaar het Pand een serie artikelen te starten onder dit opschrift: "Hoe leest u Kohlbrugge?" Niet om opnieuw in discussie te gaan met ds. Velema, hoewel op enig moment deze gedachtewisseling nog wel eens aan de orde zal komen. Maar om te zoeken naar de legitieme wijze van lezen

van Kohlbrugge's preken en andere geschriften.

Tegenstelling

Nu wil ik nog op een enkel ander punt ingaan. Het heeft me getroffen dat ds. Velema enkele keren een tegenstelling ziet in dingen, waar naar mijn overtuiging van een tegenstelling geen sprake is. Dat geldt allereerst de woordjes 'tot' en 'in' waar we het de vorige keer over hadden. Weet u het nog? De HC spreekt over drie stukken, nodig te weten "opdat gij in (!) deze troost zalig leven en sterven moogt." Terwijl ikzelf op enig moment had gezegd dat de ellendekennis de weg is tot (!) de enige troost. Vorige keer zagen we dat Ursinus in zijn verklaring het precies zo zegt. Van een tegenstelling is dus geen sprake. Als we de dingen maar in het goede verband lezen.

Een andere tegenstelling signaleert ds. Velema (in een citaat van prof. De Reuver) dat de toeleidende weg (namelijk tot Christus) niet aan de Weg voorafgaat, maar er een wezenlijk onderdeel van vormt. Vergelijkbaar is een volgende uitspraak als ds. Velema spreekt over "de noodzakelijke ellendekennis die geen voorbereiding is om tot de troost te komen, maar onderdeel van Christus' heilswerk." Even tevoren wordt verwezen naar een uitspraak van prof. Wisse dat echte zondekennis vrucht is van Christus' profetische bediening.

Jammer dat deze dingen als een tegenstelling worden geponeerd. Het is naar mijn diepe overtuiging een valse tegenstelling. Op dat wat ds. Velema wil benadrukken, zeg ik van

harte "amen". Natuurlijk vormt datgene wat wij de 'toeleidende weg' noemen een onmisbaar onderdeel van de heilsweg, namelijk van de weg die de Heere met een zondaar gaat. Want het is Zijn eigen werk. En Zijn eigen weg. Hij zal de blinden leiden door de weg die ze niet geweten hebben. Hij zal ze doen treden door de paden die ze niet geweten hebben. Ze zullen komen met geweën en met smekingen zal Hij hen voeren... Maar daarmee wil toch niet ontkend zijn dat de 'toeleidende weg' brengt tot de kennis van Christus? Van Hem die Zich noemt "de Weg, de Waarheid en het Leven"?!

En natuurlijk is de ware ellendekennis onderdeel van Christus' heilswerk. Wie anders zal het me moeten leren dan de Geest van Christus? Wie anders opent mijn blinde zielsogen? Wie anders verbreekt de weerstanden van mijn hart, zodat ik het ga toestemmen en belijden? Ongetwijfeld, het is vrucht van de bediening van Christus. Maar daar kan ik het op dat ogenblik niet voor houden! Toen Saulus op de weg naar Damascus door Christus werd staande gehouden, toen was hij ongetwijfeld voorwerp van de heilsbediening van Christus. Het was Jezus Zelf die hem ontmoette. Hij zei hem zelfs Zijn Naam: "Ik ben Jezus, Ik ben de Zaligmaker..." Maar Saulus viel ter aarde en hij beefde. Want Wie hem ontmoette, dat was Christus in het gewaad van Zijn heilige Wet! "Ik ben Jezus Dien gij vervolgt!" Vandaar zijn bange uitroep: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?" Zaligmakende bediening? Ongetwijfeld. Maar de zaligmakende vrucht en de zalige troost, die bezat Saulus nog niet. De Heere ging van hem eerst nog een bidder om genade en een kermmer om de zaligheid maken. In Damascus. Gedurende drie bange dagen. En "toen heeft het Gode behaagd Zijn Zoon in mij te openbaren" (Gal. 1). Maar was daarom die ellendekennis van Saulus geen voorbereiding om tot die troost te komen? Dat was ze wel! Geen tegenstelling tussen het één en het ander dus. Die weg tot de kennis van Christus is tegelijkertijd voorbereiding tot Christus en heilsbediening van Christus.

Ik wil dat laatste nog eens extra aantonen vanuit een woord van Olevianus dat ik vorige keer al citeerde. Het gaat dan over de bediening van het Genadeverbond. Zoals u mis-

schien weet, onderscheidt Olevianus tussen het wezen van het Genadeverbond en de bediening van dat zelfde Genadeverbond. Tot het wezen behoren de uitverkorenen. Maar de bediening strekt zich uit tot allen die onder het Woord van de Heere leven. (U merkt: Olevianus sprak over het verbond van God op een wat andere wijze als wij in onze kerken doorgaans doen. Maar wezenlijk hoeft dat niet te verschillen).

Het gaat me nu een ogenblik om die bediening van het verbond. En dan heeft Olevianus het hier specifiek over de bediening van het Genadeverbond aan de uitverkorenen. Het is in hun leven de weg waarin de Heere hen trekken gaat. Door Zijn Woord en Geest. Door het Woord en de Geest van Christus. Die bediening van het Genadeverbond mag dus ook genoemd worden *'de bediening van Christus'*. En dan wijst Olevianus erop dat die bediening bij Gods uitverkorenen tweeledig is: eerst is er de voorbereiding tot geloof, namelijk door de Wet, in ontdekking van zonde en schuld; vervolgens is er de bediening van Gods genadewoord dat in het leven van die uitverkorenen hun hart bereiken gaat en hen brengt tot de zaligmakende kennis van Christus.

U merkt: hier wordt door Olevianus geen tegenstelling gemaakt. Dat voorbereidende werk is enerzijds ook echt voorbereiding, plaatsmaking, een werk dat gepaard gaat (zegt Olevianus) met duisternis en verschrikking. Besef van troost en vrede ligt daar niet in. Maar anderzijds behoort het voluit tot de bediening van het Genadeverbond, het werk van de Geest van Christus. De vriend van de Bruidegom gaat ze samenbrengen: Christus en de Zijnen, die Hem al van eeuwigheid geschonken zijn. Geen tegenstelling, maar wonderlijke samenstemming. En wie er door genade voorwerp van is, verstaat het pas achteraf!

Ultragereformeerd

Nu zit ik nog met die welgemeende waarschuwing van ds. Velema om toch op te passen voor de klip van het ultragereformeerde. Dat is kennelijk een gevaarlijke hoek, want daar worden bepaalde leerstukken gesystematiseerd...

Ik meen het echt, als ik zeg dat ik me wil laten corrigeren. Maar in alle eerlijkheid – ik heb in deze twee artikelen en in alle voorafgaande toch vooral mannen aan het woord gelaten die

onverdacht gereformeerd waren. Op Luther na, dat is waar. Maar verder: Calvijn, Ursinus, Kohlbrugge, de afgescheiden vaders uit 1846, nu ook Olevianus... Heb ik ze niet eerlijk geciteerd? Heb ik hun woorden soms verwrongen of verbogen? Heb ik ze andere dingen laten zeggen dan ze bedoelden? Ik dacht dat ik juist geprobeerd heb via hen achter de bedoeling van de HC te komen...

Ja, zegt ds. Velema, maar die uitspraak uit 1846 zegt toch ook maar *"zonder dat wij hierdoor de vrijheid van de werkingen des Heiligen Geestes beperken."* En hij vervolgt: *"Ik signaleerde (in mijn boekje) het systeemgevaar. Tegen dat gevaar heeft m'n collega in zijn artikelen niet gewaarschuwd."* Ik stem dat laatste ds. Velema wel toe. Dat was inderdaad de spits van mijn artikelen niet. Hoewel ik het gevaar ervan niet ontken. De Heere laat Zich in onze systemen gelukkig niet vangen. Ik wil daarover graag later eens schrijven in ons blad.

Maar tegelijkertijd moet ik hem erop wijzen dat hij de uitspraak van 1846 onvolledig citeert. Het slot ervan luidt als volgt: *"... zonder dat wij hierdoor de vrijheid van de werkingen des Heiligen Geestes beperken, maar alleen de gewone wijze zijner werking opgeven, in opzigt tot maat en trap van overtuiging."* De afgescheiden synodebroeders wilden inderdaad het werk van Gods Geest geenszins beperkingen opleggen. Maar we moeten er wel op letten dat zij dat met name toepasten op de diepte (*"maat en trap"*) van dat werk. In welke mate de Heilige Geest de overtuiging van zonde nodig acht, daar lieten ze de Heere vrij in. Maar zij wisten zich gehouden aan de belijdenis *"dat de Heere Jezus nimmer noodza-*

kelijk noch dierbaar kan zijn, tenzij de zondaar eerst door den Heiligen Geest overtuigd zij van zijne doemwaardigheid en onmagt."

Tot slot zou ik willen benadrukken dat de prediking van Gods Woord meer is – gelukkig heel wat meer is – dan de zaken die in deze artikelen aan de orde kwamen. Het was maar een aspect, zij het een uiterst belangrijk aspect. Met een verwijzing naar Matth. 11: het *'zingen van klaagliederen'* in de prediking, de scherpe prediking van de Wet tot ontdekking – het moet. Het mag niet nagelaten worden! Maar het *'spelen op de fluit'*, de verkondiging van het heerlijke Evangelie van Christus, het mag en het moet gelukkig ook! De onbelemmerde proclamatie van de zaligheid in Christus, aan allen en een ieder. Het openen van *"de kabinetten van de evangelische beloften"* (R. Erskine) – dat is toch de hoogste roeping en het liefste werk in de prediking. De aanbieding van Christus aan verloren zondaren.

Van Olevianus citeerde ik scherpe woorden. In datzelfde verband schreef hij ook dit: *"Maar al is het ook waar, dat niet allen Christus door het geloof aannemen, zo wordt Hij daarom niet minder aan allen, tot wie het Woord van het Evangelie komt, aangeboden. Want van het Woord der genade gaat niets af door de ondankbaarheid der mensen. De harten van die Hem aannemen, heeft God geopend en hen daartoe reeds tevoren uitverkoren. Die Hem niet aannemen, die nemen Hem door en tengevolge van hun vrijwillige blindheid niet aan. Want Gods genade wordt nooit verworpen zonder de boosheid en hardnekkigheid des harten."*

Ds. J.M.J. Kieviet

BEVESTIGING KAND C.P. DE BOER

Er is dankbaarheid bij kerkenraad en gemeente van Werkendam die in de komst van kand. De Boer een teken mogen zien dat de Koning der kerk Zijn kerkvergaderende werk in Werkendam wil voortzetten. En er is dankbaarheid bij kand. De Boer, die zijn roeping tot het ambt en naar deze gemeente bevestigd mag zien.

Tegelijkertijd kan de vraag rijzen: hoe houdt een mens het vol om dit ambt te dragen in deze tijd? Hoe wordt een dienaar des Woords bewaard voor moedeloosheid? In 2 Cor. 4 geeft

Paulus, geleid door de Geest het antwoord, wanneer wij tot tweemaal toe lezen: *"Daarom vertragen wij niet"*. In dat kader staat de tekst: 2 Cor. 4: 6: *"De prediker van het Evangelie is boodschapper van Gods licht"*.

1. de Bron van het licht.

Het is voor de apostel Paulus geen gemakkelijke tijd, wanneer hij de tweede brief aan de gemeente van Corinthe schrijft. In die jonge gemeente, waarvan hij de stichter en geestelijke vader mag zijn, zijn allerlei

spanningen en moeiten gerezen. Er zijn mensen die Paulus belasteren. Daarbij gaat het ten diepste niet om Paulus maar om zijn boodschap, het fundament waarop de gemeente is gebouwd. De gemeente wordt in haar bestaan bedreigd. Het heeft Paulus tranen gekost, slapeloze nachten bezorgd, veel onrust gegeven. Maar in 2 Cor. 4 is hij er bovenuit getild. En dat niet omdat alle problemen zijn opgelost, of omdat Paulus van Titus, die op onderzoek is uitgegaan, te horen heeft gekregen dat het allemaal wel meevalt.

Paulus weet wel beter. In de tekst lezen we het woord "duisternis", dat herinnert aan de vorst en de macht der duisternis. Die ziet Paulus in de gemeente aan het werk. Er zijn blinden in de gemeente en mensen die de duisternis liever hebben.

En toch: "Wij vertragen niet". De apostel mag het oog richten op de Heere. Hij herinnert aan Zijn machtswoord dat in de schepping het licht schiep in de duisternis. God zeide! En er was licht.

Zo heeft Paulus het in geestelijke zin meegemaakt in Corinthe toen zondaren uit de duisternis geroepen werden tot Zijn wonderbaar licht. Waar het Evangelie komt, daar schijnt het als een licht in de duisternis. Dat was toen zo, dat is nu nog zo. Die duisternis doorbreken wij niet met onze woorden. Wij openen de ogen niet van hen die verblind zijn door de god dezer eeuw. Wij verbreken de macht van het ongeloof niet.

Maar Paulus wijst op de Heere. Hij schept licht uit de duisternis. Een woord van Hem, en een bewoner van de duisternis wordt overgezet in het licht, een dode zondaar wordt levend gemaakt. Hij is de Bron van het licht en Hij ontsteekt het licht, al maakt Hij daarbij gebruik van de dienst van mensen: lichtdragers te midden van een krom en verdraaid geslacht.

2. de dragers van het licht.

De tekst laat ook zien hoe de Heere mensen in dienst van het licht neemt. Paulus zegt: Die God is Degene Die geschenken heeft in onze harten. Die "onze", dat is natuurlijk Paulus maar daarmee doelt de apostel tegelijk op alle verkondigers van het Evangelie. Het verband laat dat in vers 1, 5 en 7 heel duidelijk zien. Die predikers zijn mensen in wier harten God geschenken heeft. U weet wanneer de Heere dat bij Paulus gedaan heeft. Denk maar aan de geschiedenis van

Damascus. Ontdekkend licht drong door in de duisternis van Paulus' hart. Hij ontmoette in dat licht God en zag zichzelf. Al zijn voorrechten en verdiensten moest hij inleveren. Hij werd de grootste der zondaren. Maar ook ontmoette hij Jezus, Wiens oordeel hij verdiende en Wiens genade Hij ontving. Een dienaar van het Woord, door de Heere geroepen en bekwaamd, ontvangt zelf van de Heere datgene wat hij vervolgens aan anderen heeft te verkondigen. God heeft geschenken in zijn hart. Als dat van deze nieuwe dienaar mag gelden, merkt de gemeente dat hij er niet 'over' maar er 'uit' preekt. Hij heeft zelf in het licht gestaan en daar zichzelf leren kennen en God in Christus leren kennen. En het zal zijn diepe begeerte zijn om te getuigen van het licht. De gemeente merkt, dat je bij God vandaan komt, net zoals Israël het aan Mozes merkte toen hij van de berg kwam en zijn gelaat straalde.

3. de ontvangers van het licht.

Wanneer de Heere zo'n boodschapper van het licht zendt, is de gemeente er goed mee af. Het vervolg van de tekst zegt immers, dat zulke boodschappers iets te geven hebben. We kunnen de zin verder zo samenvatten, dat de Heere zulke boodschappers zendt om zondaren echte kennis van

God te geven. Zij mogen laten zien en horen wie de Heere eigenlijk, ten diepste is. En ze doen dat door de Heere te verkondigen zoals Hij is in het aangezicht van Christus. Buiten Hem om krijgt een zondaar nooit rechte kennis van God en goddelijke zaken.

Wat is dus de roeping van een dienaar des Woords? Om met de gemeente aan het venster te gaan staan, dat in Christus geopend is en door dat venster God te zien. In Zijn heiligheid, in Zijn gerechtigheid, in Zijn barmhartigheid, in Zijn genade.

In het zenden van Zijn dienaren toont de Heere dat Hij daarin lust heeft: bewoners van de duisternis te roepen tot Zijn licht, blinde ogen te open, opdat zij Hem zien als de God Die recht heeft op hun dood maar Die lust heeft in hun leven.

Wat zal het groot zijn wanneer dit in Werkendam onder de bediening van deze dienaar gebeurt.. Dan zien zondaren in dat licht zichzelf als zondaar en Christus als het Licht dat de duisternis verdrijft. Dan doet de Heere Zijn aangezicht lichten.

En gemeente en dienaar mogen staande aan het venster dat in Christus geopend is, zingen: "Gods vriendelijk aangezicht heeft vrolijkheid en licht voor alle oprechte harten"

ds. J. Westrink

PREDIK HET WOORD!

1 Gezonden Woord

Het gaat vanavond niet om de persoon van de dominee. In de tekst staat ook niet: "Zo wij zijn gezanten van Christuswege..." er staat: "Zo zijn wij **dan** gezanten van Christuswege..." Leest u niet te snel over dat kleine woordje 'dan' heen! Dat woordje is nog belangrijker dan het woord 'gezant'. Immers het verwijst naar iemand terug; het verwijst terug naar God in Christus, Die in Christus de wereld met Zichzelf was verzonnende (19). Tegen de achtergrond van vers 19 krijgt het woord 'gezant' uit vers 20 zijn eigen kleur en betekenis. Het woordje 'dan' wijst op de **aanstelling** van de gezant. Het gaat om Christus die een gezant naar u heeft gezonden. Hiermee toont Hij zijn bewogenheid en opzoekende zondaarsliefde met u en jou persoonlijk. Het is door Christus' bewogenheid dat Hij een gezant naar deze gemeente stuurt om in Naam van Hem, Hem in de gemeente van Werk-

endam te vertegenwoordigen. Het woordje 'dan' wijst ook op de **aanleiding** voor het gezantschap (vers 19). Van nature haten wij God. Wij haten de prediking van vrije genade. Wanneer de hemel op aarde wordt geopenbaard, komt de aarde in beroering.

Wanneer we vanavond met de betekenis van het werk van de gezant worden geconfronteerd dan is dit in de eerste plaats voor u en voor mij ontdekkend en vernederend. Er wordt een gezant gezonden, dat betekent dat er tussen de hemel en uw leven een onoverbrugbare afstand is gekomen. Een gezant van Christus confronteert u met uw leven zonder Christus, zonder hoop, zonder God. Dat is de situatie die een gezant van Christus aantreft. Een hopeloze situatie. Echter, is dat nu het enige gemeente?

Laten we vanavond nu eens het hoofd van de lastbrief lezen. "Gezanten van Christuswege." Wanneer

een gezant door de koning met een opdracht naar een ander land werd gezonden, dan stond in zijn lastbrief altijd aangegeven door wie hij was gezonden. Nu zendt Christus een gezant. Hij, Die door God tot zonde is gemaakt, terwijl Hij nooit zonde heeft gedaan. In Hem heeft God verzoening aangebracht. Hij is nu ook Degene die zijn verworven verdiensten gaat uitbetalen. Verdiensten die Hij in Zijn testament heeft opgetekend en door Zijn gezant laat uitdelen.

2 Biddend Woord.

Moet het testament van Christus' kruisverdienste nu als een notaris aan u worden bekendgemaakt? Of moet het evangelie met bewogenheid verkondigd worden? Ik hoop dat ik dat doe gemeente. Toch hoop ik dat het daar niet bij blijft. Immers dan raakt de prediking uw gevoelens, maar meer ook niet. Nee er staat ook niet dat de gezant van Christus tot u bidt, er staat dat God en Christus tot u bidden! In de Oudheid leefde het diepe besef dat de gezant van de koning als het ware het gezicht en de persoon van de koning representeren. Dat beeld komt in ons vers terug. Gemeente wanneer in de aankomende jaren het Evangelie in uw midden mag worden verkondigd, ontmoet u in de prediking een biddende God en een biddende Christus. "alsof God door ons bade; wij bidden u van Christuswege...". Paulus gebruikt voor het woord 'bidden' in het Grieks twee verschillende woorden. **God vermaant** u door de prediking van het Evangelie. Dat wil zeggen: Je Schepper legt een claim op je leven en eist je leven op. Je behoort aan Hem toe. Maar niet alleen God bidt, vermaant; **Christus bidt** ook. Paulus gebruikt hiervoor een woord dat alle nadruk op het emotionele bidden legt. Hier ligt de prediking van het Evangelie in het verlengde van Christus' verkondiging tijdens zijn omwandeling op aarde. Toen Christus vlak voor Zijn lijden en sterven de stad Jeruzalem overzag, riep Hij het wenend uit: "Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb Ik u bijeen willen vergaderen!" Een wenende Christus. Zo ontmoet u ook Hem onder de prediking van het Evangelie: een wenende en biddende Christus. Wenend, omdat Hij de nood van uw leven ziet en peilt. Hij ziet uw vijandschap en peilt uw haat. Hij ziet uw dood en peilt uw verlorenheid. Hij ziet het oordeel over uw leven en peilt de vreselij-

ke werkelijkheid achter het oordeel, namelijk de eeuwige verdoemenis. Hij weent en bidt. Bidt Christus als een hulpbehoevende? Iemand die in radeloosheid u op de naderende afgrond ziet toe snellen en in wanhoop u bidt om te stoppen, voordat het voor eeuwig te laat is. Laten we eens naar de tekst kijken. Wanneer u de biddende en wenende Christus ontmoet, ontmoet u niet een machteloos persoon, maar Christus bekleedt met majesteit en heerlijkheid. De Gezondene van de Vader. Wanneer Christus biddend en wenend voor u komt staan, vertegenwoordigt Hij zijn Vader. In Naam van zijn Vader eist Hij uw leven op. In Naam van Zijn Vader openbaart Hij zijn opzoekende zondaarsliefde. In Naam van Zijn Vader strekt Hij zijn doorboorde handen tot u uit. In Naam van Zijn Vader bidt Hij het verzoenende Woord: "Laat u met God verzoenen!"

3. Een verzoenend Woord

"Laat u met God verzoenen!" Er zijn tal van mensen die de woorden: "Laat u met God verzoenen!" als een aansporing lezen en verstaan. In het Grieks staat het echter iets anders. Er staat niet: "Laat u verzoenen!", maar letterlijk vertaald staat er: "Wordt verzoend!" Volstrekt passief. Wat is dat vernederend voor u en voor jou. Immers deze boodschap ligt ons niet. Stond er nu maar: "Laat u verzoenen." Dat liet aan ons de mogelijkheid over om met God verzoend te worden. We worden dan wel met klem aangespoord, maar we worden er niet buiten geplaatst. We behouden zelf nog het recht, al is het maar een klein recht om ons met God te verzoenen. Maar nu staat er: "Wordt

verzoend!" Deze boodschap is de doodsteek voor onze hoogmoed. Deze boodschap wijst ons ook op de manier waarop wij met God moeten worden verzoend: "Wordt verzoend!" Vernederend, omdat deze prediking mijn hoogmoed voor God openlegt. Vernederend, omdat deze prediking ook in een keer de godsdienst eronderuit haalt. Tegelijk wat een machtige prediking: "Wordt verzoend!" Immers dit bevel komt nu uit de mond van de biddende, de wenende Christus. Hij zegt door de prediking wenend en biddend: "Wordt verzoend!" Wanneer Hij deze woorden in Zijn mond neemt dan is dit niet alleen vernederend voor ons mensen, maar opent Hij voor ons, vijanden van God, de deuren naar de hemelse schatkamers. Hij is niet alleen de Prediker van dit verzoenend Woord, maar Hij is nu in hoogsteigen Persoon tevens de inhoud van dit verzoenend Woord. Hij predikt Zichzelf. Zie nu eens niet alleen hoe het wordt gezegd, maar kijk nu ook eens Wie dit zegt. Dat zegt Christus. Hij die geen zonde heeft gekend. Hij die Zich tot zonde liet rekenen. Hij die zichzelf als een schuldoffer aan God heeft aangeboden. Dat zegt Hij die nu zelf verzoening heeft aangebracht. Kom dan vanavond met uw openstaande schuld, met uw vastgelopen leven. Kom dan tot Hem, Die nu geen voorwaarden stelt. Dan zie ik tevens (kind van God, ziet u het ook?) Gods welbehagen oprijzen. "Al deze dingen zijn uit God." Dan blijft er maar een ding over, namelijk het loflied: "Ik zal o Heer' Uw wonderdaan..."
Amen

ds.C.P. de Boer

AMEIDE

Dinsdag 26 augustus j.l. was een verblijdende dag voor de kleine gemeente van Ameide toen ds. J.H. van Dijk bevestigd werd als predikant door ds. M. Vlietstra. De tekst voor de bevestigingsdienst was 2 Korinthe 2: 14- 16a "En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en den reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen. Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen die zalig worden, en in degenen die verloren gaan; Dezen wel een reuk des doods ten dode, maar genen een reuk des levens ten leven."

Ds. Vlietstra benadrukte dat het in de arbeid in Gods Kerk en Koninkrijk God is en God alleen, Die de overwinning geeft. En Hem alleen komt daarvoor de dank en de eer en de aanbidding toe. De tekst spreekt er duidelijk van: "Gode zij dank, Die **ons** doet triomferen." Het is niet **hun** triomf. De apostel begeert alleen te roemen in het kruis van de Heere Jezus Christus. Wie het geleerd heeft "Gode zij dank" is voor God een 'heilzame' mislukking geworden. Paulus is een mislukking geworden in zijn **rechtvaardigmaking**. Paulus zegt dat de mens als een goddeloze wordt gerechtvaard-

digd, zonder de werken der wet, uit louter genade, om Christus' wil, terwijl hij gemeend had zijn eigenge-rechtigheid te kunnen oprichten. Hetzelfde geldt van zijn **heiligma-king**. Hoor hem immers klagen: "Ik, ellendig mens; wie zal mij verlossen van het lichaam dezès doods? Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij." Aan de andere zijde vermag Paulus alle dingen door de kracht die Christus hem geeft. Gelukkig de evangelie-dienaar die het (steeds meer) leren mag dat hij van zichzelf niets kan. Het enige wat hij zelf kan presteren is opstand, rebellie en knoeiwerk.

De woorden "ons doet trumferen" betekenen eigenlijk: ons in de triumf-tocht meevoeren. We moeten denken aan een romeinse veldheer die zijn zegetocht houdt. Hij stond op een zegewagen. Voor, naast en achter die wagen liepen een aantal getrouwe dienaren van de overwinnaar die zwaaiden met wierook-bekken gevuld met kostbare specerijen, zodat men tot ver in de omtrek de reuk daarvan kon opsnuiven, tot eer en glorie van de veldheer.

Paulus gebruikt de uitdrukking "in Christus". In zichzelf is hij niets, in Christus alles. Het gaat dus om de triumfgang van Christus. Christus triumfeerde in de stilte der eeuwigheid toen Hij Zich geheel vrijwillig aanbod om het volle verlossingsplan op Zich te nemen. Hij triumfeerde in de moederbelofte en op Golgotha. Ook op de Paasmorgen, hemelvaartsdag en Pinksteren. Dan liggen er drieduizend verslagenen aan Zijn voeten. Die triumftocht is doorgegaan de eeuwen door. Bent u al overwonnen of (nog) niet? Al de Zijnen zullen in Zijn overwinning delen.

Het is de roeping van de dienaren des Woords te zwaaien met de wierook-schalen van het Evangelie. De reuk van de kennis van Christus moet door Zijn knechten openbaar gemaakt worden in alle plaatsen. Wierook-schalen gevuld met de specerijen van de kennis van Christus. Om geur te verspreiden moet de wierook fijn gestoten worden. Wilde Christus als Overwinnaar Zijn kennis meedelen dan moest Hij fijn gestoten worden. Hij heeft Zich laten vernederen in de staat der vernedering.

We kunnen maar iets van de reuk van de kennis van Christus noemen: Zijn menswording, de kennis van Zijn dierbaar bloed, Zijn vernedering: de hemel voor Hem gesloten en de hel

voor Hem geopend. Ook de geur van de kennis van Christus' verhoging. Zouden we ooit genoeg wierook in de schalen hebben als het gaat over de waardij van de verhoogde Zaligmaker?

Hoor wat de apostel er zelf aan toevoegt: "Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus!" Dit zegt Paulus niet vanuit de hoogte van eigenwaan. Paulus bedoelt dat een prediker geen betoog mag houden zonder ziel, zonder persoonlijke betrokkenheid. Het moet het diepste begeren zijn de reuk van Christus te verspreiden. Het zou heerlijk zijn als dit ook in Ameide zou geschieden. Christus Zelf is in Zijn kinderen en knechten tegenwoordig. Christus is in volmaakte zin een goede reuk voor God. Omdat Christus in Zijn gezanten woont en werkt, zijn ze allereerst "een goede reuk voor God!" De goede reuk van Christus voor God wordt tot openbaring van God onder de mensen. De arbeid van Gods knechten heeft iets onwederstandelijks. Gods Woord keert nooit ledig tot Hem weer. Soms mogen Gods knechten daar iets van merken. Dan worden tranen van zondesmart geschreid of tranen gedroogd wanneer ellendigen vertroost mogen worden door en met Christus. Gods knechten zijn Gode een goede reuk van Christus naar twee kanten: zowel naar de kant van het leven als naar de kant van de dood. Waar Christus komt, daar komt scheiding. Hij is gezet tot een val en opstanding. Wie aan de zonde of de eigengerechtigheid wil vasthouden die is de prediking van Christus een reuke des doods. In een eerlijke prediking wordt de mens getekend in de walgelijkheid van zijn bestaan. De Heere wil wonen bij hen die daaraan

ontdekt worden. Christus gaat kerkelijke farizeeërs voorbij en verkiest tol-lenaren en zondaren als Zijn gasten. Gods knechten zijn Gode een goede reuk van Christus in degenen die zalig worden. Zij mogen zich laten overreden om zich als een gans verloren mens toe te vertrouwen aan die gans zeer uitnemende Zaligmaker. Hier triumfeert Christus!

We kunnen niet vrijblijvend met het Evangelie omgaan. Als het niet tot bekering brengt, werkt het verharding. De gevallen mens is er dwaas en vijandig genoeg voor om zich te blijven verzetten tegen de liefdedrang van het Evangelie. Het gebed stijge op dat de geur van Christus een reuke des levens ten leven moge zijn. Voor wie zich stoten en blijven stoten aan het Evangelie wordt de prediking van vrije genade een reuke des doods ten dode. Het is en blijft voor hen een doodsgeur. Ze gaan uit de dood naar de dood. Maar ook dat is voor Christus triump: Hij is vrij van hun bloed. Hij heeft Zijn bloed gestort....Dat predikers met een bewogen hart, indringend de Christus mogen prediken, voorstellen en aanprijzen.

Waarom overwint Gods genade niet alle mensen die onder het Evangelie leven? Zij die zalig worden kunnen alleen roemen in vrije gunst. Door U, door U alleen- om het eeuwig welbehagen. Zij die verloren gaan, gaan verloren door eigen schuld. Zij hebben niet gewild.

Zoek Mij en leef, zegt de Heere. Waarom zoudt ge sterven? Maar de liefdegeur van Christus wordt nog verspreid, en ze doet haar werk. En moet dan die liefdegeur niet elk tot liefde nopen?

KORT VERSLAG VAN DE INTREDEPREEK D.D. 26 AUGUSTUS 2003 TE AMEIDE

Ds. Van Dijk sloot aan bij de tekst van bevestiging met de woorden uit 2 Kor.2:16b en 17.

En wie is tot deze dingen bekwaam?

Het is altijd weer indrukwekkend wanneer in duidelijke bewoordingen ontleend aan Gods Woord onze ambtelijke taak en roeping onder onze aandacht wordt gebracht. In het kerkelijke leven luister het nauw op welke wijze wij ons van onze taak kwijten. Het is immers niet om het even op welke wijze dit gebeurt. Er heerst nogal wat verwarring in het

kerkelijke leven als het gaat over de vraag: 'Wat nu eigenlijk de juiste prediking is'.

De nood der kerk is de nood der prediking. Maar misschien is het beter om allereerst te spreken over de nood van de predikers! Verstaan zij hun taak en roeping nog wel voldoende? Houden ze deze ook geregeld tegen het licht van Gods Woord?

Paulus kon daar wel een boekje over opendoen. Hij heeft in het spanningsveld gestaan van de kerkelijke strijd in zijn tijd. In 2 Korinthe 2 geeft hij ons

min of meer inzicht in de manier waarop hij Gods Woord heeft laten spreken. Daarbij laat hij zich ook in het hart kijken als drager van het bijzondere ambt van apostel: gezant van Christus te zijn.

Hij reikt ons hierbij voldoende aan om onszelf de vraag te stellen of onze ambtelijke opstelling en geestelijke instelling als drager van het ambt in overeenstemming is met de wil van God! De tekst voor de prediking werd ontvouwd onder het thema: de evangeliebediening een bovenmenselijke taak, waarin wij verantwoordelijkheid dragen vóór God en de mensen. Daarbij legt de apostel nadruk op de **bescheidenheid**, die het leven van een dienaar moet kenmerken. De **oprechtheid** waarin hij dienen mag. En in de derde plaats het besef van te leven en te werken voor Gods aangezicht, in **Gods tegenwoordigheid**.

Het heeft er veel van weg, dat Paulus zichzelf a.h.w. onderbreekt, wanneer hij bezig is de aard van zijn prediking onder woorden te brengen.

Onder de indruk van de geweldige verantwoordelijkheid die op hem rust als dienaar van het Evangelie geeft hij hier uiting aan zijn innerlijke gevoelens. **Wie is tot deze dingen bekwaam?** Er moet zowel verlegenheid als verwondering in doorgeklonken hebben. Hij leeft op dit punt heel sterk zijn onbekwaamheid in. Wie zou Paulus niet kunnen begrijpen in zijn gevoelens van hulpeloosheid en verlegenheid? Wanneer het echt als een levenstaak gezien mag worden om mensen te bewegen tot het geloof. Is dat geen bovenmenselijke taak? Zeker vandaag de dag. In een wereld waarin het Woord ter discussie wordt gesteld. In een kerk waar het gezag van Gods Woord ook al niet meer onbetwist is. Wie is dan in zichzelf bekwaam? Om het Evangelie te brengen in verstaanbare woorden? Naar de eis van Gods Woord! Zoals dat o.a. in het bevestigingsformulier ons voorgehouden wordt. Paulus kende een gewetensvolle ambtsopvatting. Alle aantijgingen en beschuldigingen tegen zijn persoon gericht mocht hij met kracht van de hand wijzen als hij vervolgens wijst op zijn oprechtheid. **Want wij dragen niet, gelijk velen, het Woord Gods te koop, maar als uit oprechtheid....**

Met deze eigenaardige manier van spreken weerlegt hij alle laster, die over hem de ronde deed. Hij zou zichzelf in het ambt hebben ingedrongen. Om er zelf beter van te worden. Is de

evangeliebediening dan zo'n winstgevend zaakje. Leidt zij niet eerder tot verlies? Wie er nuchter over nadenkt, moet wel tot andere gedachten komen. Op dit punt zouden bedrevende voorbeelden gegeven kunnen worden. Ambtsdragers, die het voor gezien houden. Overgaan tot een andere staat van leven. Of door allerlei andere oorzaken het in het ambt niet meer kunnen uithouden en in het uiterste geval zelfs uit het ambt ontzet moeten worden.

Neen, naar de mens gesproken is er weinig aantrekkelijks te bespeuren aan wat wel genoemd wordt **het wondere ambt**. Want wonderlijk is het en blijft in meer dan één opzicht om dienaar van het Woord, om dominee te mogen zijn. Het laat zich aan anderen gewoon weg niet uitleggen. Paulus werd ook niet begrepen of men wilde hem niet begrijpen en dan wordt vaak gegrepen naar het wapen van de laster en de spot. Kennelijk heeft hij de schijn tegen gehad, want hij moet ze inderdaad gekend hebben in zijn tijd, die uit geheel andere motieven het ambt zochten te bekleden. Daarom is zijn gegeven voorbeeld toch bij nader inzien niet zo vreemd. Als hij de vergelijking trekt met de handel waarbij het immers altijd moet gaan om winst in klinkende cijfers. Een triestere vergelijking laat zich niet denken. Wanneer dit gezegd moet worden van een bepaalde categorie ambtsdragers. Ze waren er en zijn er, die het hoge ambt te grabbel gooien en op een wereldse wijze ontheiligen. Al is het alleen maar (en dat is al erg genoeg) dat het meer lijkt te gaan om mensen eer dan om Gods eer. Laat het kerkelijke leven niet al te vaak zien, dat dienaren ook slechts mensen zijn?

Kwalijke zaak wanneer van dienaren gezegd moet worden: "Doe wel naar hun woorden, maar niet naar hun daden!" Helaas een verschijnsel dat niet nieuw is. Calvijn merkte al op, dat er leraars zijn, die het evangelie zuiver verkondigen, maar het toch versjacheren, omdat zij hun werk doen om mensen te behagen, de lof der wereld zoekend of hun scherpzinnigheid en welsprekendheid vertonend.

Ontdekkend woord. Paulus heeft dit alles niet opgemerkt om af te geven op allerlei wantoestanden in het kerkelijke leven. Hij moet er aan geleden hebben. Maar als oprecht dienaar heeft hij er niet over kunnen zwijgen. Hij moet ze gekend hebben, die zich meer afvroegen: 'wat zullen de men-

sen wel niet van mij denken' dan met de apostel ootmoedig te vragen: **'Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal'.**

Wat hebben wij in onze tijd een schreiende behoefte aan zulke die-nars. Die ervan doordrongen zijn, dat Gods eer zo teer ligt. En de heilichheid van Gods Naam ons alles waard moet zijn. Ambtsdragers moeten niet alleen oprecht zijn. Eerlijk voor God en de mensen. Maar ook gedreven door geen andere motieven dan die de grote Ambtsdrager, Jezus Christus, Zelf heeft gekend.

In die weg alleen wordt het besef geboren te leven en te werken als in de tegenwoordigheid van God.

Coram Deo. Daarmee voldeed Paulus in zijn ambtelijke dienst aan de vereiste, die ons alleen geschikt maakt om drager van het ambt te zijn en daarin te volharden. Zijn bekwaamheid was uit God. Daaraan ontleende hij zijn oprechte levenswandel. Hij wist zich totaal en radicaal afhankelijk van Gods genade en de werking van Zijn Geest. Dat stemde hem gedurig tot ootmoed. Hij mocht het evangelie bedienen in betoon van geest en van kracht.

Paulus vroeg geen aandacht voor zichzelf maar voor Gods Woord alleen. Daaraan ontleende hij het gezag, waarmee hij sprak. Dat was het geheim van de zegen, die hij ontvangen mocht op zijn evangeliebediening. Hij wist zich door God geroepen en aan Christus verbonden.

In Christus is een uitdrukking, die vaker door de apostel wordt gebruikt. Hij wist zich het eigendom van de Heere Jezus Christus. Die hem verkoren had om Zijn Naam uit te dragen. Dat besef gaf Paulus een bijzondere bezieling tot het preken en daarin aan te houden. Door goed en kwaad gerucht. Tijdig en ontijdig. Wederlegend en bestraffend. In alle lankmoedigheid en altijd met grote bewogenheid, omdat de liefde van Christus hem drong. Ik ken een mens **in Christus**, zo horen wij hem later getuigen in 2 Korinthe 12. Waar hij niet alleen spreekt over de zegen, maar ook over de beproevingen, die hem niet bespaard zijn gebleven. Beide zijn nodig om een dienaar op de rechte plaats te houden.

Ds. Van Dijk spreekt de wens uit dat hij in de geest van deze apostel, neen in de geest van Christus, zijn werk in Ameide als herder en leraar mag doen. Als in Gods tegenwoordigheid. Zo teer als een vader, een worstelaar in kracht.

*In 't zorgen een herder, zelfs waakzaam bij nacht.
Een moedige voorman, die 't kruisdragen kent.
Een loods in ervaring, aan stormen gewend.
Een vorst om de eerbied, die ieder hem toont.
Een visser, wiens wachten met buit wordt beloond.
Vol ijver voor 't werk, dat altoos hem beidt.
Een gids, die behendig langs afgronden leidt.
Profeet in het spreken, toch helder van zin.
Bekwaam om te leren, vol hemelse min*

(n.a.v. 2 Kor.6).

Niet in eigen kracht, maar uit kracht van
Gods genade en tot roem van Zijn heerlijke Naam.

VRAGENRUBRIEK

We zullen proberen een tweetal vragen te beantwoorden. De eerste vraag betreft de schepping en de tweede de opstanding.

Eerst de vraag aangaande de schepping. Er zijn mensen die stellen dat het "in den beginne" veel eerder geweest kan zijn dan de eerste scheppingsdag. De aarde zou er dus enige tijd geweest zijn voordat de eerste scheppingsdag aanving. Onze vraagsteller heeft daarbij zijn bedenkingen en naar mijn mening terecht. De woorden "in den beginne" duiden de schepping van de tijd aan. Daarvoor ligt de nooit begonnen eeuwigheid. God schiep hemel en aarde en sprak toen: Daar zij licht. Het licht noemde Hij dag en de duisternis nacht. Toen was de eerste dag voorbij. De eerste dag van hemel en aarde. In de daarop volgende dagen (niet: perioden) volgde "al wat daarin is". God schiep op elke dag iets nieuws. In een enkel ogenblik. Hij deed er geen lange tijd over, zelfs geen dag, maar elke nieuwe dag formeerde Hij in een oogwenk iets nieuws door Zijn scheppend spreken, door de kracht van de Heilige Geest. Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. God had ook alles in een enkel ogenblik kunnen scheppen, de aarde met de hemel daarboven, zon, maan en sterren, flora en fauna en het kroonjuweel: de mens. In de schepping blijkt God een God van orde te zijn. Zo ook in de herschepping. God kan in een oogwenk een verdorven Adamskind een verheerlijkt kind Gods maken. Maar het gaat in de lijn van de heilsorde: Hij roept uit de duisternis, Hij schenkt het nieuwe leven, dat leven gaat vruchten openbaren en het einde is de nimmer eindigende staat van gelukzaligheid van Gods Kerk. De Heere heeft Zelf met Zijn heilige vingers op de wets-

tafelen geschreven: "Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage". Toen hemel en aarde werden geschapen ving de tijd aan. Als hemel en aarde vergaan zal er geen tijd meer zijn, Openb. 10:6. Bedenken we toch het grote onderscheid: voor wie het dag mocht worden wordt het nooit meer nacht. Maar voor wie het nacht werd, zal het nooit meer dag worden.

Dan de vraag over de opstanding. Er kwam een brief binnen van iemand die van mening is dat een mens bij zijn sterven gaat slapen en pas op de jongste dag zal ontwaken. Het is echter dwaasheid om de leer van de zielslaap aan te hangen. De Bijbel leert ons dat nergens. Wel dat het stof dat bij het sterven hier op aarde achterblijft, in de dodenakker als het ware slaapt, maar dat is de slaap des doods. Dat stof zal de Heere op Zijn dag opwekken. Ziel en lichaam zullen her-

enigd worden en herenigd blijven. In het stervensuur van Lazarus werd zijn ziel gedragen tot in Abrahams schoot. Zijn lichaam werd begraven. In het levensuur komt hetgeen bijeen hoort, ziel en lichaam, door Gods wonderwerk weer samen. Het is God-onterend Hem als een levende Koning van 'slapende', dode onderdanen te beschouwen. God is niet een God der doden, maar der levenden. Toen de moordenaar aan het kruis een ellendige dood stierf, ging zijn geredde ziel het paradijs binnen.

Beter echter dan ons druk te maken over dergelijke zaken en ons te verdiepen in het hoe en wanneer, is ons voor Gods aangezicht af te vragen of onze ziel reeds uit genade werd gered. Zijn onze ogen opengegaan voor onze verlorenheid? Kennen we in waarheid de bede van de tollenaar? Is Christus ons de Deur der Hope geworden?

In de vakantie heb ik nog eens de levensgeschiedenis van Philpot gelezen: Der Pelgrims metgezel. Zijn laatste woorden waren: 'Het is beter te sterven dan te leven. Machtig om te verlossen! Machtig om te verlossen! Ik sterf in het geloof dat ik gepredikt en gevoeld heb. Het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden. O, mocht ik nu heengaan en bij Christus zijn, want dat is zeer verre het beste. Loof de Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is Zijn heilige Naam'. 'Hoe schoon', riep hij daarop, en toen, voor hij de laatste adem uitblies: 'Loof de Heere, o mijn ziel'. Om jaloers op te worden, vindt u ook niet?

ds. K. Hoefnagel

BRIEVEN AAN OUDERS (13)

"Al deze dingen zijn tegen mij". Jakob sprak eens zo. Met "deze dingen" bedoelde hij: Jozef is er niet meer; Simeon is er ook niet meer, en nu moet ik Benjamin ook nog kwijtraaken. Waarlijk – Jakobs klacht is niet zo maar. Er is dus drieërlei oorzaak om zo te klagen.

U weet: Jozef verkocht door zijn broers als slaaf. Die broers thuisgekomen toonden aan vader Jakob de rok van Jozef. Ja het bloed van Jozef zat erop. Dus Jozef het kind van zijn geliefde vrouw Rachel was verscheurd; en Simeon – ja die hadden zijn zonen moeten achterlaten in Egypte, als gijzelaar. Zo had die barse onderkoning dat beschikt. Vader

Jakob kon maar moeilijk dat relaas geloven. Simeon zal ook wel zijn omgekomen; en dat Benjamin, de tweede zoon van Rachel, die zij gebaard had bij Bethlehem, zijn teerbeminde vrouw die toen gestorven was. O nu ook nog deze zoon te moeten missen.

Jakob staat met zijn klacht niet zo ver van ons af. Ik bedoel nu niet die naturen die al klagend door het leven gaan. U kunt als Jakob reden hebben om te klagen. Misschien ook een geliefd kind verloren. Misschien een kind ernstig ziek, opname in het ziekenhuis. Misschien uw zoon in de puberteitsjaren, en maar dwarsliggen. Er kan zoveel zijn in een huisgezin.

Kleine kinderen kleine zorgen, grote kinderen grote zorgen. Wat een tranen, wat een verdriet kan er zijn in het leven van ouders, en dan zijn we zomaar bij Jakobs klacht, hetzij zwijgend, hetzij sprekend.

Nu vraag ik u: zou in die klacht Jakob aan het woord zijn of Israël? 't Is u bekend dat Jakob de oude mens is en Israël de nieuwe mens. Nu zeg het eens: is het Jakob of is het Israël? 't Is duidelijk – hier is het vlees aan het woord, en niet de mens die uit God geboren is. Die laatste belijdt: er is niets tegen; die spreekt: "alle kwaad dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt, mij ten beste doet keren". Dat "alles" moet medewerken tot eeuwige zaligheid. O neen – dat versta ik vaak niet, maar na deze zal ik verstaan, als ik uitgetild ben boven het tapijt en het schone patroon zie. Dat is om mij eeuwig te verwonderen.

Alle zogenaamde tegens zijn er om u

op de Heere te werpen, en dan goed verstaan: ik heb tijdelijke straffen verdiend, ja zelfs de eeuwige straf. 't Is geen onrecht als het wordt God eeuwig tegen. Ik kan God niet in staat van beschuldiging stellen. God kan mij in staat van beschuldiging stellen, en dat volkomen terecht.

Wie leeft door de Geest spreekt met zijn tegens weer de taal van het ongehoof, ja – die komt aan het werk van Christus. Hij heeft alle tegens op Zich genomen. Volkomen. Dat ziet u op Golgotha. God geheel en al tegen Hem.

Vanwege Zijn arbeid, vanwege Zijn volbracht Middelaarswerk is er in het leven van Gods kind niets meer tegen. Nog geen speldenknopje.

Echt waar – toen Jakob weer Israël werd, kind des geloofs, kwam het schaamrood op zijn kaken. Mogelijk zowel bij u als bij mij al menig keer!

Ds. P. van Zonneveld

Help De Vluchtheuvel helpen.

De Vluchtheuvel, werkzaam binnen de gereformeerde gezindte, biedt hulp bij psychische, huwelijks- en gezinsproblemen.

Wordt nu donateur (2 x p.j. ontvangt u een nieuwsbrief).
Voor informatie bel;
0348 – 489990.
Of stort uw gift op bankrekeningnr.: 1125.06.399 t.n.v. De Vluchtheuvel, Woerden.

Voor info bel:

0416 - 692 787
of
0184 - 630 180

**Reformatische Vereniging van
Ongewild Kinderloze Echtparen**

PERSBERICHT

In de winterperiode van 2003-2004 hoopt het regionale comité van de "In de Rechte Straat", Gooi en Sticht, voor de vierde achtereenvolgende keer een zestal lezingen te organiseren.

De volgende onderwerpen zullen op deze avonden behandeld worden:

Donderdag 16 oktober 2003	Ds. A. Kot	Prediking en geloofsbevinding
Vrijdag 14 november 2003	Ds. H. Zweistra	Wat is bevinding
Donderdag 11 december 2003	Ds. G.S.A. de Knegt	Kindschap-jongelingschap-vaderschap
Donderdag 15 januari 2004	Ds. E.F. Vergunst	Wat doet het woord met ons?
Donderdag 5 februari 2004	Ds. M.J. Kater	Kruisdragen
Woensdag 3 maart 2004	Ds. W. van Vlastuin	Het werk van de Heilige Geest

Het doel van deze avonden is de mogelijkheid te bieden om kennis te nemen van de schatten uit Gods Woord tot verdieping en verrijking van het geestelijke leven.

Bewust is gekozen voor een interkerkelijk karakter van deze avonden.

De avonden zullen dit jaar gehouden worden op een NIEUWE LOCATIE, namelijk in de zaal van de ONTMOETINGSKERK aan de Koningin Julianalaan 26 te Maartensdijk (deze locatie is eveneens makkelijk bereikbaar, dicht bij de A27).
Aanvang van de avonden: 19.45 uur.

Van iedere lezing wordt op de desbetreffende avond een samenvatting uitgereikt en bestaat er de mogelijkheid om een cassetteband te bestellen. Per avond wordt er een bijdrage gevraagd van € 3,-.

Indien u alle avonden wilt bijwonen zouden wij het vanwege de organisatie op prijs stellen dat u zich van tevoren aanmeldt.

U kunt dit doen door € 15,- over te maken op rek.nr. 37.83.48167 t.n.v. A.E. van Keulen inz. de IRS -Gooi en Sticht- te Maartensdijk onder vermelding van LEZINGEN en uw naam en adres. De netto opbrengst van deze avonden komt ten goede aan een van de lopende projecten van de IRS.

Dit alles zo de Heere wil en wij leven. Wij hopen er velen op deze avonden te mogen ontmoeten, en dat we mogen ervaren dat onder Gods zegen er werkelijk van geestelijke vorming sprake zal mogen zijn.

Voor nadere informatie of nauwkeurige routebeschrijving kunt u contact opnemen met de penningmeester, dhr. A.E. van Keulen, tel.nr. 0346-213498 of met mevr. M. Steenbeek, tel.nr. 0346-213592.